

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318207226
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2318207226.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Terézie Mecelovej a členov senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a JUDr. Róberta Foltána, v právnej veci žalobcu: B. C., nar. XX. S. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., zastúpeného: VIA LEGE, s.r.o., Veterná 1093, Pata, IČO: 36 866 415, proti žalovanému: COOP Jednota Galanta, spotrebné družstvo, Revolučná štvrť 953, Galanta, IČO: 00 168 840, o zaplatenie 2.164,76 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 18. septembra 2019 č. k. 35Cb/25/2018-61, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej (výrok II) a v časti trov konania (výrok III) r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.317,61 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.317,61 eur od 5.12.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol, III. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 22 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ustanovením § 46 ods. 3, 4, § 243b ods. 2, 13 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 451 ods. 1, 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 369 ods. 1, 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (ďalej len „nariadenie“).

Vecne dôvodil, že žalobca si v konaní uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 2.164,76 eur voči žalovanému z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Žalovaný mal bezdôvodný majetkový prospech získať v súvislosti s exekúciou prebiehajúcou na uspokojenie pohľadávky žalovaného, priznanej vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 10C/92/1995 z 18.11.1996. Pôvodná pohľadávka vznikla z titulu Zmluvy o prenechaní majetku družstva do dočasného užívania v zmysle ust. § 71 a § 348 Hospodárskeho zákonníka účinného do 1.1.1992 uzatvorenej medzi žalobcom ako podnikateľom a žalovaným v nadväznosti na oprávnenie žalobcu k podnikateľskej činnosti. S exekútorom JUDr. Gabrielom Szénásim uzavrel žalobca dohodu o splátkovom kalendári a v súlade s ňou do 25.9.2000 zaplatil v hotovosti k rukám exekútora JUDr. Gabriela Szénásiho pre žalovaného celú sumu pohľadávky (istinu aj príslušenstvo), ako aj všetky trovy súdneho a exekučného konania. Nástupca exekútora JUDr. Szénásiho, exekútor JUDr. Jozef Ivančík, v exekučnom konaní pokračoval a dňa 19.8.2015 vydal exekučný príkaz na prikázanie pohľadávky z účtu v banke a žalobcovi bola z jeho bankového účtu odpísaná suma 2.760,16 eur (žalovanému bola podľa vyúčtovania poukázaná z tejto sumy a pripísaná dňa 8.9.2015 suma 2.164,76 eur na uspokojenie už zaniknutej pohľadávky). Žalovaný sa bránil tým, že v exekučnom konaní vedenom pôvodne u JUDr. Gabriela Szénásiho v mesiaci august 2000 obdržal prostredníctvom exekútora len čiastku 265,55 eur (8.000,- Sk). K prijatiu čiastky 2.164,76 eur od exekútorského úradu JUDr. Jozefa Ivančíka nedošlo bez právneho dôvodu a jeho pohľadávka bola

uspokojená až dňa 8.9.2015. Vzniesol tiež námietku premlčania z dôvodu, že ide o záväzok z nájomnej zmluvy, teda premlčanie sa spravuje občianskoprávnou úpravou a premlčacia doba uplynula v septembri 2018.

V konaní nebolo sporné, že po právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku sp. zn. 10C/92/1995 z 18.11.1996 nedošlo zo strany žalobcu k dobrovoľnému plneniu, v dôsledku čoho sa žalovaný domáhal splnenia vymožením pohľadávky v exekúcii. Na základe listinných dôkazov predložených žalobcom mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca s pôvodne povereným súdnym exekútorom JUDr. Gabrielom Szénásim uzavrel dohodu o splátkovom kalendári, na základe ktorej plnil exekútorovi na splatenie pohľadávky žalovaného a jej príslušenstva nasledovne: 1.3.2000 sumu 3.000,- Sk, 6.3.2000 sumu 5.000,- Sk, 11.4.2000 sumu 5.000,- Sk, 16.5.2000 sumu 5.000,- Sk, 12.6.2000 sumu 5.000,- Sk, 12.7.2000 sumu 5.000,- Sk, 14.8.2000 sumu 5.000,- Sk, 25.9.2000 sumu 7.929,78 Sk. Celkovo teda uhradil k rukám súdneho exekútora JUDr. Gabriela Szénásiho sumu 40.929,78 Sk (1.358,62 eur). Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal otázkou platobného miesta, teda aké má plnenie povinného exekútorovi účinky a za čo ho považovať. V tejto súvislosti odkázal na ustanovenie § 46 ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.11.2013 a prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1.11.2013 (§ 243 ods. 2), z ktorých vyplýva, že plnenie exekútorovi má rovnaké účinky, ako keby povinný plnil oprávnenému, pričom táto úprava sa použije aj na konania začaté pred 1.11.2013. Plnenia, ktoré boli poskytnuté exekútorovi v priebehu exekučných konaní, ktoré dovtedy neboli skončené, je potrebné považovať za plnenia poskytnuté oprávnenému (poukázal pritom aj na znenie § 243b ods. 13 Exekučného poriadku). Predmetné ustanovenie zároveň stanovuje poradie uspokojovania jednotlivých nárokov z doteraz prijatých plnení odkazom na § 46 ods. 4 Exekučného poriadku účinného od 1.11.2013. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že v súvislosti s v tom čase neskončeným exekučným konaním došlo k postupnému splneniu podľa poradia pohľadávok v zmysle ust. § 46 ods. 4 Exekučného poriadku. Trovy exekúcie (§ 46 ods. 4 písm. a/) vo výške 6.580,- Sk (podľa upovedomenia o začatí exekúcie z 11.2.2000) boli zaplatené úhradou z 1.3.2000 vo výške 3.000,- Sk a úhradou zo 6.3.2000 vo výške 3.580,- Sk (zostatok úhrady 5.000 - 3.580 = 1.420,- Sk). Istina vymáhanej pohľadávky (§ 46 ods. 4 písm. b/) vo výške 14.865,89 Sk bola zaplatená úhradami zo 6.3.2000 vo výške zostatku 1.420,- Sk, z 11.4.2000 vo výške 5.000,- Sk, zo 16.5.2000 vo výške 5.000,- Sk, z 12.6.2000 vo výške 3.445,89 Sk (zostatok úhrady 5.000 - 3.445,89 = 1.554,11). Úroky v celkovej výške 14.009,20 Sk boli zaplatené úhradami z 12.6.2000 vo výške zostatku 1.554,11 Sk, z 12.7.2000 vo výške 5.000,- Sk, zo 14.8.2000 vo výške 5.000,- Sk a z 25.9.2000 vo výške 2.455,09 Sk (zostatok úhrady 7.929,78 - 2.455,09 = 5.474,69 Sk). Trovy oprávneného (§ 46 ods. 4 písm. d/) vo výške 4.646,- Sk boli zaplatené úhradou z 25.9.2000. Zmenou Exekučného poriadku k 1.11.2013 tak došlo k tomu, že plnenia povinného vykonané v prospech exekútora mali rovnaký účinok ako keby bolo plnené oprávnenému, a preto došlo k splneniu pohľadávky v celom rozsahu. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia však možno uplatňovať len rozsahu toho, čo ten komu bolo bezdôvodne plnené, skutočne prijal. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že celkový vzniknutý nárok žalovaného, ktorý mu mal byť ako oprávnenému v exekúcii vyplatený bol vo výške istiny 14.865,89 Sk, úrokov 14.009,20 Sk a trov oprávneného 4.646,- Sk, spolu 33.521,09 Sk (1.112,70 eur). Vyplatené mu boli v auguste 2000 suma 265,55 eur a 8.9.2015 suma 2.164,76 eur, teda spolu 2.430,31 eur. Reálny majetkový prospech, ktorý získal žalovaný na úkor žalobcu bez právneho dôvodu predstavuje rozdiel medzi týmito sumami vo výške 1.317,61 eur.

V súvislosti s námietkou premlčania súd prvej inštancie uplatnil štvorročnú premlčaciu dobu podľa § 397 Obchodného zákonníka (právny vzťah medzi stranami bol obchodnoprávny vzťah medzi dvoma podnikateľskými subjektmi vzťahujúci sa na výkon ich podnikateľskej činnosti). Plnenie zo strany žalobcu žalovaný prijal 8.9.2015 a žalobu na súd podal 15.10.2018, preto nárok v čase uplatnenia premlčaný nebol. Nakoľko žalobca v konaní netvrdil ani nepreukázal inak, pri stanovení času, kedy bol žalovaný povinný plniť, súd vychádzal z výzvy, ktorá bola žalovanému adresovaná až vo forme žaloby podanej na súd. Žaloba bola žalovanému doručená 3.12.2018, plniť bol prvýkrát povinný nasledujúci deň 4.12.2018 a do omeškania sa dostal 5.12.2018. Súd preto priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka a príslušného vykonávacieho predpisu v sadzbe 8 % ročne (platnej ku dňu vzniku omeškania) zo sumy 1.317,61 eur od 5.12.2018 do zaplatenia.

Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, 2 a § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), vecne čiastočným úspechom žalobcu v konaní v rozsahu 22 % (po zohľadnení hrubého úspechu žalobcu v rozsahu 61 % a žalovaného v rozsahu 39 %).

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti a v časti trov konania podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zmenu tak, že odvolací súd zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 847,15 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 847,15 eur od 5.12.2018 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Nesúhlasil s posúdením, že pre účely priznania nároku na vrátenie plnenia titulom bezdôvodného obohatenia je rozhodujúce len to plnenie, ktoré obohatený skutočne fyzicky prijal. Prvoinštančný súd správne konštatoval, že plnenie žalobcu ako povinného v exekučnom konaní vyplatené k rukám exekútora malo a má rovnaké právne účinky, akoby bolo plnené priamo žalovanému ako oprávnenému. Žalobca teda splnil svoj dlh voči žalovanému plnením k rukám exekútora JUDr. Gabriela Szénásiho, a splnil ho celkom dňom 25.9.2000. Žalovaný de iure prijal v septembri 2000 sumu zodpovedajúcu celej jeho pohľadávke voči žalobcovi. Jeho pohľadávka týmto v celosti zanikla, a to napriek tomu, že žalobca plnil pre žalovaného k rukám súdom povereného exekútora v exekučnom konaní. Plnenie dlhu na platobné miesto, ktorým je exekútor v exekučnom konaní alebo bankový účet oprávneného u tretej osoby (v banke), alebo k rukám splnomocneného zástupcu oprávneného, má rovnaké právne následky; zaniká dlh zložiteľa peňažnej sumy voči oprávnenému a vzniká dlh exekútora, resp. banky, resp. splnomocnenca na vyplatenie predmetnej sumy oprávnenému. Rovnako tak zaniká zložením dlžnej sumy na platobnom mieste (u exekútora, v banke, u splnomocnenca) pohľadávka oprávneného voči zložiteľovi týchto peňazí a vzniká mu pohľadávka na ich vyplatenie voči prijímateľovi týchto peňazí. Všetko peňažné plnenie po 25.9.2000 od žalobcu pre žalovaného bolo plnením bez právneho dôvodu (z právneho dôvodu, ktorý odpadol, lebo dlh zanikol splnením), a teda predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu, ktoré je žalovaný povinný vydať žalobcovi. Prípadné ponechanie si peňažnej sumy exekútorom a jej neposkytnutie oprávnenému (žalovanému) predstavuje porušenie záväzku exekútora voči oprávnenému (žalovanému), ale nepredstavuje porušenie žiadneho záväzku voči povinnému zložiteľovi peňazí (žalobcovi). Len žalovaný sa môže voči exekútorovi domáhať vydania pre neho inkasovaných peňazí. Pri peňažnom plnení, ktoré žalobcovi „strhol“ druhý exekútor pre žalovaného (a vyplatil ho žalovanému) v roku 2015, t.j. po tom, ako bola pohľadávka žalovaného voči žalobcovi v celosti uspokojená v roku 2000, ide v celom rozsahu tejto sumy (z roku 2015) o bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaný povinný vydať (vrátiť) žalobcovi. To, čo žalovaný mal dostať a reálne fyzicky nedostal (v dôsledku porušenia povinností prvého exekútora), môže získať právne správnym postupom žalovaný len od daného exekútora (prip. od štátu). V prípade, ak by odvolací súd nevyhovел odvolaniu v merite veci (vo vzťahu k výroku II. rozsudku), navrhol, aby odvolací súd prehodnotil výrok III. rozsudku. Mal za to, že keď bol žalobca úspešný so žalobou v rozsahu 61 %, má mať aj nárok na náhradu trov konania v rozsahu 61 %. Vzájomný „zápočet“ nárokov na náhradu trov súdneho konania, ako ho zvolil prvoinštančný súd, by bol možno dôvodný pri vzájomnej žalobe, ale nie je dôvodný v prípade danej veci.

3. Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, prípadne rozsudok zrušiť a vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. S podaným odvolaním nesúhlasil, mal za to, že z jeho strany nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, a teda neexistuje právny dôvod na zaplataenie sumy 2.164,76 eur. Akceptoval a stotožnil sa s rozsudkom v tom smere, že v zmysle platného znenia Exekučného poriadku plnením exekútorovi zo strany žalobcu došlo k plneniu oprávnenému, teda žalovanému. V časti náhrady trov konania sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je dôvodné v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy

vykonan, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonan ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

6. Zákon (CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním jeho obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozhodnutia súdu obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania (strán sporu), ako i súdu vyššej inštancie, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

7. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu.

8. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

9. V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03).

10. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie nespĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z nasledovných dôvodov. Súd prvej inštancie svoj záver o čiastočnom zamietnutí žaloby presvedčivo neodôvodnil, keď uviedol len to, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia možno uplatňovať len v rozsahu toho, čo ten komu bolo bezdôvodne plnené, skutočne prijal (t.j. v rozsahu sumy 1.317,61 eur, ako rozdielu medzi sumou, ktorá mala byť oprávnenému v exekúcii vyplatená /1.112,70 eur/ a sumami, ktoré mu boli exekútormi reálne vyplatené /2.430,31 eur/). Na druhej strane však v rozpore s uvedeným, vyhovujúci výrok odôvodnil tým, že plnenie exekútorovi má rovnaké účinky, ako keby povinný plnil oprávnenému. Celá vymáhaná suma bola pritom (ako vyplýva z vykonaného dokazovania) uhradená žalobcom ako povinným dňa 25.9.2000. Z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie postráda náležitú argumentáciu (ktorá vo vzťahu k zvyšku odôvodnenia vyznieva protirečivo - § 46 ods. 3 Exekučného poriadku), chýbal argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať. Navyše odvolací súd poukazuje na nedostatok odôvodnenia súdu prvej inštancie v tom, že vo svojom rozhodnutí neuviedol, pod ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia posudzovaný prípad zahrňuje (porovnaj aj R 1/1979, s. 3 ods. 4; R 25/1986, s. 104 ods. 4 a 5 a s. 105 ods. 1). Nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie mali za následok, že rozhodnutie nespĺňalo požiadavky obsiahnuté v ustanovení v § 220 CSP. Odvolateľovi bolo preto znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (primerane možno aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete), pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom.

11. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd preto zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej (vrátane závislého výroku o trovách konania) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k zrušeniu rozhodnutia, sa odvolací súd ďalšími námietkami uvedenými v odvolaní nezaoberal.

12. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, postupujúc v súlade s prejednávou zásadou civilného sporového konania (neopomínajúc, že rozhodnutie súdu musí byť predvídateľné), na základe riadne vykonaného dokazovania vyhodnotiť dôkazy, posúdiť uplatnený nárok žalobcu

(ktorý zostal predmetom konania) a vo veci opätovne rozhodnúť (s tým, že argumentácia ohľadom relevantných otázok musí byť súdom prvej inštancie vyjadrená v odôvodnení dostatočne a jednoznačne / aj s uvedením konkrétnej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia, pod ktorú prejednávajú vec zahrňuje/). Vo zvyšku nároku, ktorý zostal predmetom konania, je potrebné dôsledne sa vysporiadať s ust. § 46 ods. 3 Exekučného poriadku vo vzťahu k vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (prípadne aj s poukazom na rozhodovaciu prax súdov).

13. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

14. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

15. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán sporu.

16. Podľa ust. § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

17. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné dovolanie, ani odvolanie.